

Reflexions sobre les municipals

Es veia a venir perquè el carro feia temps que anava pel pedregar. Si s'analitzen bé els resultats globals de les passades eleccions municipals, la clau principal està en la pujada manifesta dels abstencionistes i el partit més castigat ha estat ERC, perquè 350.000 independentistes, no pas autonomistes, han deixat d'anar explícitament a les urnes. No es tracta d'una abstenció volàtil, sinó feta a consciència. En condicions normals hauria de ser força més que un toc d'atenció, però en un partit on els tècnics i experts van tan escassos de personal, dimitir és gairebé una heroïcitat.

El fracàs, és clar, s'ha de personalitzar en primer lloc en qui vol seguir essent-ne cap visible, Oriol Junqueras, de qui no oblidem que l'enemic ha posat a la presó per defensar el vot democràtic en un referèndum d'autodeterminació del poble català. Però, també veig que ja no és el mateix. No m'agrada que li diguin *mossèn*, perquè és demagògia fàcil, però també és veritat com em deia un exmilitant d'ERC que cada dia es comporta més com el Papa de Roma. Només cal veure què opinava el 2017 i què diu ara entre embarbussaments que ni tan sols permeten entendre exactament què vol dir. Des de fa temps, s'ha establert un perillós culte al junquerisme, entès com adorar la persona del Junqueras, que xoca fins i tot amb el concepte del leninisme -que no és gens banal- de *pocs i junts*, de qui assessora Junqueras a Manresa; és a dir, Josep Huguet. El grup 1 d'Octubre tindrà feina a incentivar un debat intern contrari a l'actual culte i direcció.

L'estratègia li ha fallat estrepitosament a ERC per diverses causes, però fonamentalment per voler imposar-nos dos conceptes erronis: ampliar la base, només ha servit perquè 350.000 independentistes hagin deixat de votar-los, mentre que si la volien ampliar sense dir-ho, però fent una política clarament autonomista i de submissió a l'estat centralista, només ha donat com a resultat a les àrees que volien penetrar, de potenciar els mal anomenats socialistes de l'*A por ellos*. I dos, la incongruència de la taula de diàleg amb un estat guerrer, com és històricament Castella, que busca permanentment el conflicte. Com ja recordava Ortega y Gasset en un article de 1921, «l'ètica del guerrer és superior a la de l'industrial».